

[Knud Kristensen.]
at hele Udvalget skulde gaa ind for en saadan Opfordring.

Det andet Spørgsmaal, som vi nærede en ikke ringe Grad af Betænkelighed ved, drejede sig om, at man vilde opfordre Finansministeren til at fremskaffe Oplysninger om visse bestemte mindre Haandværkeres, specielt Smedemestres, Indtægter. Saa vidt jeg ved, er det efter Skatteloven saadan, at med Hensyn til de Folk, der selv angiver, er det simpel hen forbudt Skatteraadsmemberne og Ligningsmyndighederne at give saadanne Oplysninger, saa hvis vi gik med til at opfordre Finansministeren til desuagtet at fremskaffe saadanne Oplysninger, vilde det efter vor Opfattelse være en Opfordring til at begaa noget ulovligt, og det vilde vi selvfølgelig ikke være med til. Men vi afskar aldeles ikke, vi tilbød tværtimod at sende Opfordringen i Mindretallets Navn, men det vilde man ikke nøjes med. Saa gik det til Afstemning i Udvalget og blev forkastet, og saa var det bortfaldet. Saadan hænger det sammen med dette.

Med disse Ord skal jeg anbefale Tinget at stemme for Flertallets Ændringsforslag under Nr. 2—5, som er tiltraadt af Ministeren, og at stemme imod Mindretallets Ændringsforslag, som er stillet af det ærede Medlem Hr. P. Munch.

Hans Nielsen: Der staar i Dag ca. 80 000 arbejdsløse udenfor dette Hus, og jeg skal derfor villigt indrømme, at der er al mulig Grund for Rigsdagen og Regeringen til at beskæftige sig med Erhvervs- og Arbejdsmulighederne her i Landet, men det forekommer mig, at det Forslag, som ligger til Forhandling paa Tingets Bord, næsten er blasfemisk, naar man sætter det i Forbindelse med Erhvervsforholdene; det har ikke nogen som helst Forbindelse med Afhjælpning af Arbejdsløsheden eller med Forbedring af Erhvervsforholdene herhjemme; Jeg synes, at Flertallet, hvis det havde noget som helst tilovers for de 80 000, som uden egen Skyld er arbejdsløse, og hos hvem baade Sult og Kulde banker paa Døren i denne Vintertid — hvis det havde nogen som helst Medfølelse med disse Mennesker, eller hvis det for Resten blot havde nogen Skam i Livet, vilde det tage dette Forslag tilbage og ikke lade det komme til Behandling i dette Øjeblik. Men jeg forstaaer, at man har en ganske anden Opfattelse fra den Side, og saa er der jo ikke andet for os at gøre end at sige et Par Ord om Forslaget, før det kommer til Afstemning.

Jeg maa allerførst gøre den ærede Ordfører en Kompliment. I Almindelighed fortjener han ikke en saadan, men der er dog et specielt Forhold, for hvilket han skal have en Kompliment, og det er for den udsøgte Vittighed, hvormed han indleder Betænkningen, idet der staar: „Arbejdet i Udvalget har ganske naturligt formet sig som en Fortsættelse af Arbejdet i sidste Samling.“ Det er en ualmindelig vellykket Vittighed. Jeg har altid betragtet den ærede Ordfører som en trofast Slider, vistnok baade udenfor og i denne Sal, men naar han kan tale om *Arbejde* i Forbindelse med det, der er præsteret i det nedsatte Udvalg, saa synes jeg, at han har en ejendommelig Opfattelse af dette Ord, for der er ikke præsteret noget som helst Arbejde i dette Udvalg. Den ærede Formand har jo sørget for, at der ikke kunde arbejdes. Vi har vel holdt en 3—4 Møder, og ved disse Møder har den ærede Formand knurret og vist Tænder, saa snart anderledestænkende tog Ordet, har nægtet andre at faa Ordet og har endvidere, saaledes som han nu har gjort Rede for, paa en meget brutal og haardhændet Maade nægtet Mindretallet at faa tilvejebragt højest nødvendige Oplysninger til Belysning af denne Sag. Det forekommer mig, at den Ledelse, der har været af Udvalget, fortjener at stemples paa den stærkeste Maade her fra Tingets Talerstol, for det skulde dog nødig blive Skik og Brug i Rigsdagen, at et Udvalgsarbejde blev ledet paa den Maade, som det her er sket. Men det bliver der nu Anledning for mig til nærmere at dokumentere, naar jeg kommer til de enkelte Forhold.

Jeg er noget forbavset over, at Flertallet med Vold og Magt søger at presse denne Sag frem til Afgørelse. Jeg havde tænkt mig, det havde gjort en lille Smule Indtryk paa Flertallet, hvad den ærede Formand for Arbejdsgiverforeningen udtalte paa Arbejdsgiverforeningens sidste Generalforsamling, i hvert Fald havde jeg troet, det havde gjort Indtryk paa de Konservative. Jeg skal citere et Par Sætninger af Bogtrykker Langkjærs Tale ved den nævnte Lejlighed:

„Forslaget er ændret, uden at det dog har faaet en Form, som gør vor Modstand mod det mindrevægtig. En Lov som den foreslaaede er ganske overflødig. Den gældende Retsordning byder allerede nu den fornødne Beskyttelse mod organisationsmæssige Overgreb. Vi maa meget henstille til Regering og Rigsdag at undlade at forfølge Spørgsmaalet om Erhvervs- og Arbejdsfrihed, thi det ender dog i den re-